

9. Lengte van den wervel, ventraal gemeten, zonder den tand 103 mm
 10. Afstand van de achtervlakte van den wervel tot aan het midden van den dorsalen
 rand van de r. niervormige gewrichtsvlakte 67 mm
 Gewicht van dezen wervel 550 gram. T.z.t. zal het nu beschreven stuk, No. 135 collectie
 v. D., worden afgestaan aan de verzameling van het Geologisch-Mineralogisch Instituut te
 Leiden.
 (Slot volgt).

Dr. A. B. VAN DEINSE.

VAN GROEI EN BLOEI EN JAARGETIJD

Ieder kent natuurlijk de heerlijke gewaarwording van een echte dooi na een periode van flinke of zelfs strenge vorst. De wereld ziet er op eens anders uit, een weldadige ontspanning komt over alles en iedereen, plant en dier blaken opnieuw van levenslust. Wij mogen die vorst wel dankbaar zijn en dat niet alleen om de tegenstelling, maar vooral om de opwekking, die van hem is uitgegaan.

Ik wil nu niet spreken over zulke uitzonderlijke winters als die van 41—42 maar liever van de kleine wintertjes, die wij vroeger wel telden; de Lente kwam met zes of zeven wintertjes, sommige nog wel zoo, dat de schaats er bij te pas kwam.

De perioden tusschen die wintertjes brachten dan de beroemde „zomersche dagen” van Februari en Maart. Het gebeurt wel, dat wij binnen drie weken de thermometer zien schommelen tusschen -10° en $+10^{\circ}$. Zodoende blijft het „gemiddelde” dan toch bestaan.

Deze afwisseling is een groote zegen. Die gemiddelden zijn niet zoo bijzonder bruikbaar. In 1939 hadden we een Februari met dag aan dag dezelfde temperaturen, zelfs een beetje boven het gemiddelde, maar het schoot met de lente slechts traagjes op. In '35 en '36 daarentegen hadden we afwisseling van vorst en warmte en een zeer aangename, levendige versnelling van groei en bloei. Dit herinnert heel duidelijk aan de techniek van de bloemkwekers voor het forceeren van vervroegden bloei door de koudekuur. Zij kennen er nog wel andere kneepjes op, maar de natuur houdt zich aan de vorst-methode.

Nu is het heel genoeglijk en zelfs spannend, dit buiten alles eens na te gaan o.a. aan het afwerpen van de bloeischubben bij de wilgen, het verloop van de bloei van de hazelaar (strekking van de mannelijke katjes, kleurverandering van grijsgroen tot geel, strekking tot los hangen, opengaan der meeldraden). Dit laatste kan wel weken wachten, de struik staat dan opprvlakkelig gezien in vollen bloei, maar doet niets en na een paar dagen vorst stuift hij uit alle macht. Het strekken van Voorjaarshelmkruid, het opschieten van lenteklokje, sneeuwkllokje, helmblom, vogelmelk, het knoppen van meidoorn, sleedoorn, vogelkers, kardinaalsmuts, het in bloei komen van esp, abeel zijn eenige van de zeer vele onderwerpen, die hier aandacht vragen. En goed het dagboek bijhouden.

JAC. P. TH.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN

De ijsvogel in de provincie Utrecht. Ook in deze provincie huist hij nog. Signaleerde ik hem bijna half jaar geleden en ook nog 'n paar jaar later aan de Slotvijver te Zeist (D.L.N. 1933, 389/90; 1935, 367), vorig jaar nam ik hem meermalen waar in dezelfde omgeving, 't laatst op 15 December. Of hij hier broedt, heb ik niet kunnen ontdekken. En evenmin weet ik, of na 'n jaar of tien met een nieuwe generatie te rekenen valt, aangezien het mij niet bekend is, hoeveel levensjaren een ijsvogel zijn toegemeten. Hoe het zij, deze vogel blijft een zeer opmerkelijke verschijning, zowel om zijn geluid als zijn gedrongen gestalte met lange snavel, en de schitterende kleurenpracht van zijn verenkleed, die we in ons landschap niet gaarne zouden missen. Wie weet, of de vermoedens omtrent zijn dreigend uitsterven niet te somber zijn en de natuur zich ook hier heeft weten te herstellen!

Zeist, 2 Jan. '44.

G. J. UITMAN.

Koekoek eet bladwesplarven. De elzen hier aan de Kaag zijn dezen zomer bijna geheel kaalgevreten door bladwesplarven. De koekoeken kwamen er druk op af, maar zij hebben de plaag niet kunnen bedwingen.

Den Haag, 6 Januari '44.

A. A. DESTREE.

Nieuwtjes uit Makkum. De heer Vroeg in de Wey moet eens heel vroeg opstaan en naar Makkum komen, alwaar hij de blauwe morgenster zal kunnen vinden. Merkwaardigerwijze groeit *Tragopogon porrifolius* op enkele plaatsen direct in de omgeving en is verder niet te vinden.

Op 2 September j.l. zag ik onder Zurich een ijsvogel. Deze prachtige vogel zag ik voor het laatst in den winter van 1939—'40. Vroeger zag men den ijsvogel hier geregeld in den winter.

Dit voorjaar slaagde ik erin de kleine bonte strandlooper bij z'n nest te fotografeeren. De vogel broedde op de Makkumer waard. Het legsel verdronk tijdens een Z.W. storm een paar